

DE TRAM

Katholiek Werkmansblad van Sint-Truiden

VERSCHIJNENDE DES ZATERDAGS 'S AVONDS

ABONNEMENTSPRIJS : 2,50 fr. per jaar ; 1,50 per half jaar, voorop betaalbaar.
Men Schrijft in bij den Eigenaar-Uitgever JOS. LEENEN, Hamelstraat, 13, Sint-Truiden en op de postkantoren.

Artikelen en mededeelingen vrachtfrij te zenden, vóór Woensdag avond, aan de Redactie van *De Tram*, Hamelstraat, 13, te Sint-Truiden.
Aankondigingen worden aanvaard tot *Vrijdags 's av.*

AANKONDIGINGEN : 15 c. den drukregel. RECLAMEN : 25 c. Lange of dikwijls te herhalenannoncen, per accoord. Affiches, enz., gedrukt bij den uitgever dezes blads, worden kosteloos als annonce ingelacht.

De tijdelijke macht van den Paus.

De Paus aan de wereld, en de wereld aan den Paus! zoo riepen wij uit in een voorgaande artikel, en wij voegden er bij, dat de roof van Rome de grootste misdaad is onzer dagen.

Sinds lang heeft men de openbare meening gewoon willen maken aan het denkbeeld eener verzoening met het Piëmonteesch gouvernement ten koste van den kerkelijken Staat, maar ondanks alle drogredenen is men hierin niet gelukt.

De Opperpriester der wereld verheft steeds krachtig zijn stem, en hoe zich het onrecht daarover ook belgen moge, die stem valt niet te smoren. Veertien jaren reeds klinkt het woord van Leo XIII Rome's ongerusten overweldigers in de ooren, en verijdeld aldus de plannen dergenen, die het Hoofd der katholieke Kerk met eenen schijn van vrijheid zoeken te bevredigen.

Eene volle vrijheid, zoo zegt de Paus, en als waarborg daarvan eene werkelijke Souvereiniteit.

De Paus is de herder, de leeraar der volkeren, die met souvereine macht de hoogste beginselen van Geloof en zeden uitsprekt en verkondigt.

Door dit opperste leeraarsambt staat deze leeraar noodzakelijk in betrekking tot iederen mensch en tot de geheele maatschappij.

Wat hij verkondigt is niet alleen regel van Geloof en zeden voor den eenvoudigsten landman of den armsten daglooner, maar ook regel voor de gezagvoerders ten overstaan der onderhoorigen, ook regel voor de volkeren onder en tegenover elkander. Hij bewaart en verklaart de beginselen, die het geheele groote menscheleke leven beheerschen; hij is de hoogste leeraar en wetgever in den naam van God.

Dit hoogste leeraarsambt is echter onbestaanbaar, tenzij het aan twee onmisbare voorwaarden voldoet. Het behoort vooreerst onfeilbaar te zijn: de onfeilbaarheid is eene eigenschap met welke dit ambt staat of valt.

Maar eene tweede voorwaarde is de vrijheid. Niet de zedelijke of geestelijke vrijheid, maar de uiterlijke, de tastbare vrijheid, die voor ons schepselen van den dag zichtbaar op den dag bestaat.

Eindelijk behoort de vrijheid, die de voorwaarde is van de eene of andere bediening, evenredig te zijn aan het ambt. Het hoogste leeraarsambt vordert de hoogste vrijheid. De hoogste vrijheid echter is de vrijheid der Souvereiniteit.

Zonder eigen Souvereiniteit, zonder kerkelijken Staat, zijn de vrijheid en de bloei der Kerk onbestaanbaar.

Zal immers het hoogste geestelijk gezag werkelijk gezag zijn, zal het inderdaad het geweten van vorsten en volken leiden en bestieren, dan behoort het ook alle wijzen van gezag te kunnen toonen.

Helaas! waar is 's Pausen uiterlijk gezag en vrijheid tusschen de Piëmonteesche wapenen te Rome? Sedert 20 September 1870 is Petrus in banden.

Toen Leo XIII den 20 Februari 1879 Sint-Petrus' sleutels overnam, begon zijne gevangenschap op het vaticaan.

Wel heeft, zooals wij boven zeiden, de Paus zijne stem verheven en niets verzuimd om zijne rechten te verkondigen en te handhaven, maar met zijnen naamgenoot Leo XII mag hij klagen: « Wij hebben de vorsten gewaarschuwd, en de vorsten sluimeren voort; en wij vermaanden hunne ministers, en hunne ministers waakten niet. »

De vorsten hebben gesluimerd; zij hebben niet geluisterd naar het woord van Christus' Opperpriester, maar willens of onwillens worden zij iederen dag steeds meer en meer verplicht zich ernstig bezig te houden met het Romeinsche vraagstuk, met de vrijheid, de Souvereiniteit van den Paus. De zaak van de Kerk is de zaak der wereld, met haar staat of valt de maatschappelijke orde.

Lichtstralen.

— Waar de deur open staat, mag men zonder kloppen binnengaan. — Inderdaad, Mr Storm, wees welkom; maar wij hebben het op dit oogenblik zoo druk met de

feesten 's heiligen Trudo. — Die Sint-Trudo, waar alleman van spreekt, was de stichter van Sint-Truiden, doch veel meer weet ik van hem niet. — Gij leest dan niet, Mr Storm, anders zou uwe nieuwsgierigheid u reeds lang geprikkeld hebben nadere kennis met zijn heilig leven te maken. — Wat lezen rijken gelijk ik? — Dan nam ik, als ik zoo een fortuin bezat, tot mijn verzet, eenen voorlezer, die mij op de hoogte houdt van al wat er merkwaardigs geschiedt. — Weeral een kostganger en geldslikker te meer. — Weeral een dien gij zoudt door de wereld helpen, broodwinning verschaffen met al uwe duizenden en duizenden, begrijpt gij mij, M. Storm? — Bah, verhaal mij liever iets van Sint-Trudo, dien gij zoo prachtig gaat vieren. — Tot uwen dienst, Mr Storm, alhoewel kort en goed, want onze drukker-uitgever heeft van alle zijden de handen vol kopij. — Ik ben bereid te luisteren: begin, als 't u belieft. — Sint-Trudo was, sta toe dat ik het u zegge, Mr Storm, veel, zeer veel rijker dan... al degenen, die althans den jan uithangen, alsof het goden van den Olympus waren. — Ter zake.

— Sint-Trudo stamde af van doorluchtige ouders: van vaderswege van de Merovingische koningen en had de gelukzalige Adela, van de familie der hertogen van Austrasië, en in den eersten graad, bloed verwante van Pepijn van Landen, tot moeder. Zij bezaten zeer uitgestrekte eigendommen in Haspengouw, Taxandrië, evenals in het land der Menapiërs. Onze H. Trudo werd in 628 geboren; verloor, nauwelijks 16 jaren oud, zijne eerbiedwaarde moeder; en het volgende jaar, zijnen achtbaren vader, den Graaf Wicbold. Beiden werden te Webbecom, bij Diest, begraven. In 655 werd Sint-Trudo priester gewijd en won alle harten door zijne deugden, zijne heilzame onderwijzingen, zijne christelijke liefde tot God en den naaste. De tijd ontbreekt om u over zijne wonderwerken te onderhouden, maar uitgesteld is niet kwijtgescholden, daar komen wij later op terug. — Siert dan onvermoeid, burgers van Sint-Truiden, den hoogverheven Stichter uwer stad ter eere. Als het noodig is, zal Storm een handje bijsteken. — Dank, Mr Storm, ik verwacht u meermaals. Nog iets:

Sint-Trudo, uw weldoen kende paal noch perk:
Gij waart de steun en troost der armen!
Zagen w' eens de schatrijken iets zoo aan 't werk:
Armen, dan vondt gij steeds erbarmen.

P. N. P.

LULLEBODEE.

Daar was eens een Burgemeester, die tot voldoening van Jan en alleman zijn burgemeesterlijk gezag onpartijdig en statig had uitgeoefend. Toen hij over een zestig jaar voor de eerste maal, bij gelegenheid van het *Te Deum*, de driekleurige en nationale sjerp moest om de lenden wregelen, had hij zich bij den vernuftigsten scheer- en fatsoenmachtigsten kleermaker der gemeente, eene splinternieuwe jas doen maken, met lange lampen, tot onder te kuiten. Jong en oud klapte in de handen en riepen: Dat is nu eene echte burgemeesterlijke jas, en de kwajongens deden voor den Burgemeester op eenen afstand van honderd meters eerbiedig de pet af. Ook de jas paste den Burgemeester alsof zij om hem gegoten ware. Geene enkele akte van den burgerlijken stand, niet een proces verbaal, niet eene legalisatie van handteeken, niet eene beraadslaging van den Gemeenteraad, niet eene feuille de route van de Gendarmes, niet een getuigenschrift van goed gedrag, enz., enz., of de Burgemeester trok zijne jas aan, om te onderteekenen en te bestempelen.

Maar na zestig voorbij vlietende, schietende en stui-vende jaren, begonnen eenige woelzotten te roepen: De Burgemeester moet eene nieuwe jas hebben, hij kan deze over zijnen aangewassen buik niet meer toeknoopen; de jas is hem veel te klein geworden. Twee partijen staken het hoofd omhoog; eene riep: De Burgemeester moet eene nieuwe jas hebben; de andere: Niet van doen, de zestigjarige jas kan nog langen tijd meegaan. Men ging tot een referendum over, waar de uitslag van was, dat de burgemeester eene nieuwe jas moest hebben. Maar nu begint eerst het spel: Van welke kleur moet het laken van de nieuwe jas zijn?

De oude jas was van grijzen grond, met hier of daar een zwart stippeltje in. Alweer een referendum, waar alle kleuren van den regenboog uit te voorschijn kwamen. Indigo, groen, rood, violet, enz. Na stemming en herstemming, zou dan de officieele jas rood en blauw moeten zijn. Maar hoe zullen zich die kleuren vermengen, rood en blauw dat vloekt schier tegen een, en hoe dan die jas gemaakt? moet de eene mouw rood en de andere blauw zijn? de eene lamp rood en de andere blauw?

Eene luimige stem. — Maar dat wij den Burgemeester een pet-en-l'air maakten!...

Daar kwam geen einde aan. Welke zal de kraag zijn? Hoeveel knopen? En waar moeten die knopen staan? Zijn er ook tessen in die jas? Tessen met klampen op? Zijn er ook opslagen op de mouwen? Waarmee zal men hem voederen? Zullen de knopgaten met zijden garen gemaakt worden? enz., enz., enz.

De kleermaker had al meer dan 25 patronen gesneden en uitgekraamd, werd het spel beu, en zei: Ik ben dien haspel moede en trek er van door.

De Burgemeester is het land, de jas de grondwet, en de nieuwe jas de revisie en de Referendisten; onze Kamers, Lullebodee!

Wat een spektakel
En gekakel,
En d'eene zus en d'andre zoo,
En eindlijk nog maar hooi en stroo,
En eerste kale praat
In 't bakken van 't Senaat.

Stads- en Provincienieuws.

Met innige voldoening gunnen wij eene ruime plaats aan het op de 2de bladzijde verschijnend overheerlijk dichtstuk, onzen Zeer Eerwaarden Heer Deken, ter gelegenheid der S. Trudo's Feesten, uit erkentenis en eerbiedige achting opgedragen. Alwie het met aandacht leest, zal dit verheven gevoel overal zien doorstralen, en bemerken dat het zich door zijne werkelijkheid, niet minder dan door zijne letterkundige verdiensten onderscheidt. Uit dien hoofde zijn wij verplicht ons zoo geestig, wel gedacht, wijsgeerig, vermakelijk mengelwerk, dat steeds meer en meer bijval ontmoet, tot het naaste nummer te verschuiven.

St-Trudo's Feesten. — Indien iemand, gansch onbekend met hetgeen gaat gebeuren, een lonsken in elk huis kon werpen, zou hij waarlijk veronderstellen, dat er overal een naamdag van vader of moeder op handen is. Zoo ieverig is men in alle gezinnen aan 't werk... en op straat, welke beweging! Op de eene plaats geheimzinnig, op de andere ruchtig; doch in 't algemeen vroolijk en moedig vooruit. Niemand spaart tijd noch offering om het zijne bij te dragen tot het welgelukken der versieringen. Allen wedijveren om de plechtigheid leven en zwier, luister en pracht bij te zetten. Voorwaar, nooit zal er hier noch elders aantrekkelijker feest geweest zijn. Men heeft schoon te beweren: ik heb dit en dat... daar en daar bijgewoond. Alles, maar wat men nu bereidt, zal nooit te zien geweest zijn. Immers het geldt de verheerlijking des heiligen Trudo, welken al onze stadgenooten willen om 't meest en op hun best hulde brengen.

Hof van Assisen van Limburg. — In zijne zitting van Woensdag, heeft het Hof van Assisen van Limburg den genaamden Jan-Lambert Herckx, van Brusthem, ter dood veroordeeld, wegens moord gepleegd op zijnen vader in den nacht van den 24 tot den 25 April laatsleden.

Hij heeft tot op het laatste oogenblik de feiten geloovend hem ten laste gelegd. Niettegenstaande kenden de gezworenen hem plichtig en antwoordden op al de vragen: ja.

Met genoegen vernemen wij, dat onze stadgenoot M. H. Rietjens zijn eerste examen van doctor in wijsbegeerte en letteren voor de Jury der Hoogeschool van Leuven heeft afgelegd.

Wij vernemen met genoegen, dat onze stadgenoot M. Eug. Craninx zijn examen van candidaat in wijsbegeerte en letteren voor de Jury der Hoogeschool van Leuven heeft afgelegd. — Proficiat, Heeren!

DE HEILIGE TRUDO

GEDICHT

VAN

H. DESCHEEMAECKER

TER

GELEGENHEID DER JUBELFEESTEN

DEN

Zeer Eerw. Heer Deken LENAERTS

UIT EERBIEDIGE ACHTING

OPGEDRAGEN

VOORZANG

Zullen heden uwe tonen
Nieuw gewonnen lauwerkronen
Weerom zingen, dierbre harp? —
Zult gij nieuwe helden vieren
Met het lisp'len der zefieren,
Met het ruischen van het blad —
Met het wieg'len van de twijgen
Die zoo vaak bezieling krijgen
Met het murm'len van den vliet?...
Neen, o zanger,
Toef niet langer,
Sla uw schoonste snaren aan;
Zing ons, vraag ik u, nog heden
Van een vergerekt verleden,
Van een glorieus baan.
Dicht belegd met purp'len rozen,
Onder allen uitgekozen,
En door Eng'lenhand gestrooid...
Neem uw vlucht naar hooger transen,
Maal ons de overwinnings kranen,
Rijk met peerlen opgetooid.

't Gebeurt mij meer dan eens dat, wen de galmen stroomen
Der zoete harmonij, ik in vervoering raak;
Wanneer de nachtwind suist en ritselt door de boomen
Zoo zacht en wondervol... 't Gebeurt mij dan zoo vaak
Dat plots, mij onbewust, ik wezens zie verschijnen
Die 'k vroeger nimmer zag; en mijn verwonderd oog
Schouwt eene wereld in die weldra moet verdwijnen:
Zijn zienkracht peilt te laag, en 't ideaal is hoog...
't Sarchinumsche veld wist eens mijn geest te boeien:
't Was op een zomerdag bij 't heengaan van de zon,
Haar stralen doken neer om voor het laatst te gloeien
Terwijl een vreemde macht mij ter bezieling won.
Ik zag... en 't was alsof, na 't vluchten van de stralen,
Een zachter licht ontstond dat deze plaats bescheen:
Ik zag een grootsch tooneel haast niet om na te maken,
En 't zweefde zeer nabij langs mijne zijde heen...
't Was in een groenen beemd versierd met duizend bloemen;
Een beekje liep er door, als eenen zilverdraad
Op kostbaar stof gestikt; moet ik den naam nu noemen,
Dan is 't Cysindria, de kiemkracht van het zaad.
Drie Eng'len zag ik daar met 't feestooi om de leden,
Een scheen nog kind te zijn, een ander jongeling,
De derde hield het boek van 't'heen gesnelde verleden;
Het was geen jonkman meer en toch geen ouderling.
Zij twistten wie van hen de kroon zou henendragen,
Die Trudo had verdiend, wen hij nog hier op aard
Zijn plichten ijd'rig kweet naar 's Heeren welbehagen.
— Aan welken Engel bleef die eer nu voorbewaard?...

Doch hoort, wat ieder zei, en Trudo's heilig leven
Wordt u alzoo getrouw door Eng'len weer gegeven.

De Engel der Jeugd.

Eng'len, wen er in de dalen
Eene reine lolie bloeit
Pas ontkoken, en er groeit
Schoon der doornen wilde krachten
Haren stengel willen smachten,
't Is een beeld van Trudo's jeugd:
Rein naar hart en ziel geboren,
Zag hij Godes lichtbaak gloren,
En zijne ongeschonden deugd
Werd het sieraad dezer streken;
't Is gebleken
Dat zijn onbewolkte ziel
Nooit der Hel ten prooie viel;
Zij was schoon als 't blauw azuur
Langs den Hemel afgespannen
Als een muur
Die des stervlings gretige oogen,
Uit de Sion's vredebogen
Binst den proeftijd moet verbannen.
God zag op die lolie neer
Met die wellust als weleer
Toen Hij uit den niet ons wrochttte,
Ons, zijne Engelen!... Van de sferen
Zou dat kind de braafheid leeren,
Zijne ziel, de steeds verknochte
Aan God, kreeg haar ingeplant

Als een duurbaar onderpand!
Van af toen was hij ons broeder,
'K Werd belast om als behoeder
Hem te schutten in gevaren;
Zoete plicht!

Want een straal van Godes licht
Speelde rondom zijnen schedel,
Wat hij deed of dacht was edel,
Nooit kon hij me kommer baren.
O wat is zij schoon de jeugd
Die, als beeld van Godes vreugd,
's Hemels wellust weet te trekken!
Doch hoe bitter weinig strekken
Met een onbevelekt gevoel
Naar dit hoogst verheven doel!
Wen met het eerste licht der rede
Ook voor God zijne eerste bede
Mij vertrouwd werd, vloog ik heen
Naar de gouden hemelzalen;
Broeders, nooit vermocht ik, neen,
Zulk een rein gebed te stoeien;

Bloemen bloeien
Rond den eeuwig zaalgen troon:
't Zijn de leden die er pralen
Onzer Heil'gen; en hun loon
Is de wellust van den Heer
Die op haar met welbevallen
Slaat zijn heil'ge blikken neer.
Scheppende ijverzucht voor allen
Die 't bedenken! Dit voorwaar
Moest den boezem doen ontgloeien
Aller scheps'len; maar de boeien
Kluist'ren hen als slaven vast,
Zij beminnen 't doodsgevaar,
Zwichten onder Godes last,
Die zoo licht toch is te dragen!
— Trudo groeide met de dagen
Ook in wijsheid; zijne borst
Brandde van den ijverdorst
Om Gods rijk te zien verbreiden,
't Kwaad van 't goed zien af te scheiden.
Zek'ren dag, na jeugdige slaven,
Had hij in het open veld,
Uit bijeengezochte steenen,
Een kapelle daargesteld;
En hij zei, dat wen der graven
Macht hem eenmaal werd geschonken,
Hij den volken zou verleen
Hunne feilen te beweenen
In een tempel hier gericht,
Van waaruit het heilig Licht,
Brandend van Godes liefdevonken,
't Heidendom terug zou dringen
In de duistere hellekringen.

Satan, die dat woord geloofde,
Spuwde dan het helsch venijn,
Dat zijn boezem wist te brouwen,
In het hart van eene vrouw
Die, tot Trudo's bitt'ren rouw,
Het godvruchtig werk vernielde,
Waar hij biddend nederknielde,
't Hart vol liefde en vol vertrouwen.
Doch, o wonder! nauwlijks heeft
't Knaapje voor haar woë gebeefd
Of zijn angst is reeds gewroken,
Gode rechtvaardigheid ontstoken,
Wijl Zij plots met blindheid slaat
't Schepsel door de Hel gezonden.
Doch zij neemt de straf te baat,
Zij erkent haar groote zonden,
Werpt zich voor den Heilige neer
En ontvangt hare oogen weer.
Doch de mare van dit wonder
Drong door 't land,
Satan zag zijn rijk ten onder,
En reeds door Trudo's deugd gebroken zijnen band.

Zoo streken zij voorbij die teed're kinderjaren;
Hij zocht geen valsch vermaak, zijn God wou hij alleen;
En nooit kon de avondstond hem eenige onrust baren,
Wijl Gode onfeilbaar licht zijn zuiv're ziel bescheen.
Moet hij de oudrenwoon verlaten
Om te leven op een slot,
Waar de grooten, waar de rijken
Soms vergaten hunnen God:
Trudo zal hunne ondeugd haten;
Ondeugd adelt geen geslacht,
Doch oprechte liefdeblijken
Geven groetheid, geven macht!
En als met groot gewoel de jonge baanderheeren
Slechts dachten aan de jacht met hartstocht voortgezet,
Dan zag men Trudo steeds zijn vrome stappen keeren
Naar eene woudkapel uit liefde tot 't gebed.

'k Meen, o Broeders, dat de kroon,
Godes loon,
Zijne teed're jeugd moet sieren;
Zij de grondsteen van 't gebouw
Zijner deugden,
Die het Eden steeds verheugden;
Haar toch danken wij de trouw
Die wij eeuwig in Hem vieren!...

De Engel der Jongelingschap.

Het neev'lig floers van rouw en zilte tranen
Betrok zijn jeugd: zijne ouders togen heen
Naar 's Hemels rijk; en al hunne onderdanen,
Na 't rouwgeween,
Erkennen Trudo dan voor hunnen een'gen Heer.

Nu is hem de macht gegeven
Groote goederen te bestieren,
Groote schatten; doch die eer
Wijzigt niet zijn vorig leven,
Want hij wil zijn ziel versieren,
Niet met rozen die de menschen
Dikwijls al te onzinnig wenschen,
En die de oorsprong zijn van 't kwaad;
Maar met ware godsdienstvruchten,
Die het Evangeliezaad
Doet ontkiemen. Velen vluchten
't Eenig voedsel dat versterkt,
Krachtvol op hun harten werkt.
Hij begiftigt Godes kerken,
Oefent zich in goede werken,
Zoekt den nood op in de stulp,
Brenkt den arme steun en hulp.
— Eng'len, Broeders, velen vallen
Op het pad der christene deugd,
Schoon zij in hunne eerste jeugd

Zoo verlokend zuiver waren;
Moedig blijven zij niet allen
't Onheilzwangre meer bevaren,
En, helaas! der moeder tranen,
Noch haar zuchten hebben macht,
Wen zij op de hellebanen
Hunne blanke doopseldracht
Als met duiv'lenwoede sleuren,
Haar uit vrijen wil besmeuren
Met de zonde: Gods verraad
Dat ons steeds met ijzing slaat!
Wat kan de eerste deugd dan baten
Zou zij trouwloos haar verlaten
Om haar nooit nog weer te vinden?
Kent gij eene groot're straf
Die de Heer het schepsel gaf?
Aan den Satan zich verbinden!
Hem omhelzen!... Wangedrocht
Aan den snoodsten prijs verkocht!
Nauwelijks mensch om mensch te heeten,
Die, ofschoon met geest begaafd,
Smacht de stem van zijn geweten!
Heet soms de oorzaak zulker rampen
Roepmiskening niet? Voorwaar
Wen in nood en lijfgevaar
Zich een drenk'ling weet te klampen
Aan een bovendrijvend wrak,
Mag hij nog aan redding denken.
Zoo is 't ook met Adams zonen —
Ach! het vleesch is toch zoo zwak! —
Wen zij hunnen Schepper hoonen,
Hem verzaken, zijn zij dood,
Zoo hen tijdig Godes wenken
Niet doen rijzen uit den nood,
Doch hoe komt hun Gode genade
In dien zondenpoel te spade,
Zoo zij hunnen roep verachten?
Wen van de eerste zijner gaven
Zij vrijwillig zijn beroofd?
Wie vertrouwt op eigen krachten
Om den dorst der ziel te laven?
Zalig die Zijn woord gelooft,
En lijk Trudo gansche dagen,
Gansche nachten in gebed
's Heeren wil standvastig vragen!
Zulke zielen zijn gered,
Want zij zijn met Gode genaden
Meer nog dan naar wensch beladen.
— Lang had Trudo reeds gebeden
En gevast om in zijn hart
's Hemels heil'gen wil te lezen:
Einde van een lange smart.
Doch al zag hij in 't verleden
Wenschen voor hem opgerezen,
Die toch gaven niet de rust
Waar de ziel zich zoet in sust...

't Is nacht, een schoone nacht; 't ontelbaar sterrental,
Versiert den hemelkreits met flikkerende lichten.
Het menschedom voor een stond ontlast van zware plichten,
Vergeet in zoete rust zijn droevig tranendal.

Daar schieten de sferen
Een schitterend licht,
Een Engel des Heeren
Daalt neer in die streek,
Om Trudo te kondem
Den wil van zijn God,
Gelukkige stonden
O zalige hoop!...

's And'rendaags, bij 't uchtend gloren,
Trad een pelgrim langs de baan;
Het was Trudo die ging hooren,

Naar 't bevel van God, den man
Die hem leiden zou voortaan
Op het pad der hoogste deugd,
Waar een mensch naar streven kan.
Dikwijls dacht hij aan zijn jeugd,
Aan die zoete kinderjaren
Gansch in onschuld heengevaren;
Dacht hij aan die bidkapel,
Zijn gelofte die de Hel
Zoo vroegtijdig had doen beven;
En, o wonder, in zijn droom
Zag hij dezen nacht er staan
Reeds zijn kerk; de volkren vroom
Voor zijn voeten nederknielen,
Hem vertrouwen hunne zielen,
En er blonk een zoete traan
In zijn oog. — Zoo trad hij voort
Tot Septimburi'as poort
Hij bereikte. Godes gave
Was hem daar reeds voorgegaan:
Immers was Trajectum's brave
Bisschop ook bij nachtgezicht,
Door een Engel ingelicht,
Over 't hoogst gelukkig lot
Dat aan Trudo was beschoren.
Ga, sprak hij hem toe, want God
Wacht u in zijn heil'ge woon;
Eenmaal zult gij priester zijn,
Off'ren Hem in brood en wijn;
En, voor zijnen dienst herboren,
Legt gij daar uw gravenkroon
En uw schatten voor de voeten
Van Metz' Bisschop. Ga, mijn zoon,
Niet voor u, voor and'ren boeten;
Wees gezegend door den Heer...
— Trudo ging verteerd door 't vuur
Van zijn ijver; immer meer
Voelde hij zijn hart nu jagen,
Snakte hij naar 't heuglijk uur
Dat hij 't offer op zou dragen.
Doch beproeving werd zijn deel:
't Goud werd in den kroes geworpen
Tot het vrij van vreemd stof, heel
Zuiver was en goud kon heeten.
Daar ook werd zijn heilig leven
Wijd bekend in steden, dorpen;
Velen kuischten hun geweten,
En de zondaars, die nu even
Satan dienden, kwamen weer
Tot der kerke heil'ge leer,
Om hunne onschuld weer te vragen,
Als zij Trudo's aanzicht zagen.
Eindelijk mocht hij 's outers schreden,
Dag die immer heugt! betreden;
Sion jubelde te zaam
Om den Priester nieuwgekozen
Die voortaan des Heeren Naam
Zou doen vreezen door de boozen.
Nu is dan zijn wensch volbracht,
Nu bezit hij alle macht
Om de zonden kwijt te schelden,
Zielen die de duiv'len kwelden
Van hun boeien vrij te maken,
Hun Gods liefde doen te smaken.
— Welk een leven, Eng'len, Broeders!
Welk een deugd! o Gij, Behoeders
Van des menschen brozig leven
Zaagt gij ooit een reiner streven!...

ENGEL DER JEUGD.	ENGEL DER JONGELINGSCHAP.
'k Meen, o Broeders, dat de kroon, Godes loon, Zijne teedre jeugd moet sieren; Zij de grondsteen van 't gebouw Zijner deugden	'k Meen, o Broeders, dat de kroon, Godes loon, Zijne jongelingschap moet sieren; Zij de hoeksteen van 't gebouw Zijner deugden
Die het Eden steeds verheugden; Haar toch danken wij de trouw Die wij eeuwig in Hem vieren!...	Die het Eden steeds verheugden; Haar toch danken wij de trouw Die wij eeuwig in Hem vieren!...

De Engel der Mannenjaren.

Ja, o Broeders, Trudo's schedel
Wacht een onverwelkbare kroon
Reeds gereed bij Godes troon;
Doch al is 't verleden edel:
Zijne kindsheid, zijne jeugd,
Heeft dat schoon u zoo verheugd,
Denkt: Wat zou dit alles baten
Zoo hij later had verlaten
't Pad des roems; wie kon hem kronen
Zoo hij niet met mannevlijft
De ondeugd van zijn droeven tijd
Had beteugeld, had verwonnen.
In dees streken kwam hij wonen?
Hier was zijne jeugd begonnen,
Hier ook wist hij Satan's lagen
Door de waarheid te vervangen;
Wist hij 't goddelijk verlangen
Zijnen volk'ren te verklaren
Onder fiere tempelbogen,
Nu de prooi reeds van de jaren.
Oordeelt, Broeders, hoe de Heer

Trudo van dan af bedeede
Met de gaven zijner hand;
Hoe door hem Hij zieken heelde,
Daar bijzonder nu nog meer
Zijne heiligheid in 't land
Moest bekend zijn, om de werken
Die zijn ijver moest verrichten.
Want de wonderen versterken
Het geloof, en zijn de lichten
Die de duisternis verwinnen.
Wen de Apostel wil ontginnen
't Akkerland hem toevertrouwd.

Sterk op rots en steen gebouwd
Rees het slot op in de lucht,
En alleen een vog'lenvlucht
Speelde rond de torens; rouw
Heerschte binnen zijne muren,
Lang, ach, kon het niet meer duren:
De melaatschheid dreef den spot
Met den machtige van 't slot.
Vrienden- neen, noch gadetrouw
Kon hem helpen. Doch dien nacht
Had hij weer aan God gedacht:
« Luister, sprak Hij, langs de baan
Komt een heil'ge pelgrim aan;

Deze zal uw redding wezen
U van deze kwaal genezen. »
Niet zoodra was dit vernomen
Of hij deed zijn wapenmannen
Onverwijld nog bij zich komen:
Gaaf den pelgrim, sprak hij, tegen,
Die naar hier reist; Godes plannen
Eischen hem bij mij. — De wegen
Der Voorzienigheid zijn schoon
Om de deugd te doen waardeeren,
Die haar Heil'gen versieren. —
Dra zag men ze wederkeeren —
O geschonken hemelloon —
Met den pelgrim; gansch het slot
Groette Trudo man van God,
Dien men heden zoude vieren.
's Ridders bede werd aanhoord,
De melaatschheid werd verdreven
Door den heilige. Snel door 't oord
Ging de mare van dit wonder,
Ieder wilde Trudo zien,
Om hem hulde en eer te biën.
— Hij verbleef aldaar slechts even,
En vertrok; niet echter zonder
Velen losgerukt te hebben
Uit de snoede hellewebben.

Aan de stem van God getrouw
Trok hij voort naar Haspengouw.
Wond'ren volgden zijne schreden;
Zelfs zijn slaap die wordt bewaakt
Door het vuur des Hemels. — Staakt
Noch triomf- noch vreugdezangen!
Nimmer zag men in 't verleden
Iemand groot're gunst ontvangen!
Zingt ook nu het ijvervuur
Dat hem dag en nacht verteerde;
Zingt hoe 't volk met hem vereerde
't Offer bij het morgenuur.
— Doch als steunpunt van zijn werk
Timmert hij de schoone kerk
Reeds zoolang in zijne droomen
Oppgericht. Een tal van vromen
Deelen dra 't apostelschap
Dat op zijne schouder drukt;
En, gevormd in wetenschap,
Gaan ook die de volk'ren leeren
Hoe men 't hart naar God moet keeren
Wen 't van 't aardse is losgerukt.
Weldra komen dichte scharen
Zich om Trudo's stift vergaren.
't Was er goed; en 's Heeren zegen
Scheen hun zeker voorbewaard
Als een zachte lenteregen
Die verkwikt een bloemenggaard...
— Broeders, ziet gij gindsche stad,
Perel van de Haspengouw,
Die, aan Trudo's eer getrouw,
Immer 't rozig deugdenpad
Wist te houden, spijs de jaren
Die zoo vaak vernielend waren?...
Dank aan Trudo, rijst zij daar,
Eene dichte menschengeslacht
Jubelt heden er den dag
Dat haar Trudo oorsprong gaf!...

Kunt ge mij de kroon ontzeggen
Die 'k voor hem wil nederleggen!...
Zaagt gij, Eng'len, in den tijd
Ooit een groot're mannevlijft!...

ENGEL DER MANNENJAREN.
'k Meen, o Broeders, dat de kroon,
Godes loon
Zijne mannevlijft moet sieren;
Zij, voltrekking van 't gebouw

Zijner deugden,
Die het Eden steeds verheugden;
Haar toch danken wij de trouw
Die wij eeuwig in Hem vieren!

ENGELEN DER JEUGD.	ENGEL DER JONGELINGSCHAP.
'k Meen, o Broeders, dat de kroon, Godes loon Zijne teedre jeugd moet sieren; Zij de grondsteen van 't gebouw Zijner deugden	'k Meen, o Broeders, dat de kroon, Godes loon Zijne jongelingschap moet sieren; Zij de hoeksteen van 't gebouw Zijner deugden
Die het Eden steeds verheugden; Haar toch danken wij de trouw Die wij eeuwig in Hem vieren!	Die het Eden steeds verheugden; Haar toch danken wij de trouw Die wij eeuwig in Hem vieren!

Dit zag ik...
Wie zal nu voor loon
Ontvangen die betwiste troon?...
Doch zie, de trans gaat open,
Ik mag een uitslag hopen...
En Eng'len scharen dalen neer,
Gezonden door den Opperheer
Met eene gouden kroon:
Ontvangt haar, Eng'len, klinkt het lied,
Dit is de kroon die God u biedt...
Omhoog!... naar Trudo's troon!...
Gij allen drie hebt haar verdiend:
Want steeds heeft Trudo God gediend...

Zij togen heen!... zij togen heen!
Het Eng'lenheir verdween!...
En nu, triomf!... de jubeltoon
Staat, Trudo's kinderen, u zoo schoon!...
O!... laat de Zanger niet alleen
Uw Vader hoog verheffen!...
Aan 't werk!... de moed die faalt niet, neen!...
O!... wilt uw roem beseffen!
Dat, door uw giften rijk bedeed,
Verrijze eenmaal het Trudobeeld!...

Sterfgeval.

De Zeer Eerw. Pater Archangelus Vendrickx, oud-provinciaal der Minderbroeders, geboren te Alken, den 6 November 1818, is schielijk te Sint-Truiden overleden, den 27 Juli 1893. Deze droevige mare werd door al zegenen, die hem kenden, met verlagenheid vernomen.
De ieverige kloosterling, waardige opvolger van Pater Dirckx, heeft zijn leven aan den bloei der Orde toegewijd. Gedurende meer dan 20 jaar zagen wij hem als provinciaal onvermoeid en met de grootste zelfopoffering aan het werk. Onder zijn beheer kwamen beurtelings de kloosters Hasselt, Reckheim, Montigny-s/Sambre, Namen, Leuven, Rouxbaix, Charleroi en verschillende andere, in Engeland en Ierland, tot stand.
Daarenboven bestierde hij vele jaren de Congregatie van O.-L.-Vrouw, de Associatie der Arme Kerken, waarvan hij de stichter was, alsmede die der Damen van Barmhartigheid. Het is bijna onmogelijk te vermelden al wat onze moedige en vrome Pater niet alleen in Sint-Truiden, maar overal, waar zijne hulp werd ingeroepen, voor Kerk en Godsdienst gedaan heeft. Ook door zijne meermaals uitgegeven *Sermonen* en godvruchtige werken verwekte hij de algemeene aandacht. Men mag met recht van hem zeggen, dat hij met een rijken oogst van verdiensten zal voor den Heer verschijnen.
Hij heeft de Feesten van den heiligen Trudo, waarin hij zooveel belang stelde, op aarde niet mogen vieren, doch laten wij hopen dat zijne schoone ziel, in zalige verrukking, dezelve van in den Hemel zal gadeslaan.

Burgerlijke stand der stad St-Truiden

Aangiften van den 22 tot den 28 Juli

GEBORTEN

Mannelijk : 2. — Vrouwelijk : 3.

OVERLIJDENS

Vanhees, Catharina, oud 38 jaren, ongeh. — Mathys, Maria, oud 16 jaren. — Staals, Antonius, oud 69 jaren, echtg. van Staels, Maria-Catharina. — Vendrickx, Jan-Arnoldus, oud 74 jaren, Minderbroeder.
Kinderen onder de 7 jaren, 3.

MARKTPRIJZEN.

ST-TRUIDEN, 22 Juli. — Tarwe de 100 kilo's 16,00 fr. Koren de 100 kil. 13,50. Haver de 100 kil. 19,50 fr. Garst de 100 kil. 16,00 fr. Aardappelen de 100 kil. 8 fr. Boter de kilo 2,80 fr.

De Photograaf NÉLISSSEN

van Hasselt, stelt zich, op Maandag, 31 Augustus, ter beschikking van eenieder voor het photografeeren van groepen, afzonderlijke personen, zooals zij gekleed zijn ter gelegenheid van het 12honderdjarig Eeuwfeest des H. Trudo. — Keurig werk aan gematigde prijzen.
Zich te wenden op het bureel van dit blad ter aanduiding van het uur en de plaats, ofwel kan men, volgens belofte, hem eene kaart naar Hasselt zenden.

